

Ročník 1987

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 20

Vydána dne 30. října 1987

Cena Kčs 1,30

OBSAH:

84. Zákon o státním zkušebnictví (úplné znění, jak vyplývá z pozdějších změn a doplnění)
85. Vyhláška federálního ministerstva zahraničního obchodu, kterou se mění a doplňuje vyhláška federálního ministerstva zahraničního obchodu č. 60/1980 Sb., o udělování povolení k zahraničně obchodní činnosti a o provádění zahraničně obchodní činnosti zahraničními osobami
86. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Dohodě mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Spojených států amerických o letecké dopravě
- Oznámení o vydání obecně závazných právních předpisů

84

PŘEDSEDNICTVO FEDERÁLNÍHO SHROMÁŽDĚNÍ

vyhlašuje

úplné znění zákona o státním zkušebnictví ze dne 27. února 1968 č. 30 Sb., jak vyplývá ze změn a doplnění provedených zákonem ze dne 23. června 1987 č. 54 Sb.

ZÁKON

o státním zkušebnictví

Národní shromáždění Československé socialistické republiky se usneslo na tomto zákoně:

Část I

Úvodní ustanovení

§ 1

Výkon státního zkušebnictví spočívá

- v hodnocení výrobků,
- ve schvalování výrobků,
- v certifikaci výrobků,

d) v provádění kontroly zhodnocených, schválených a certifikovaných výrobků uváděných do oběhu.

§ 2

(1) Orgány státního zkušebnictví jsou Úřad pro normalizaci a měření a státní zkušebny.

(2) Orgány státního zkušebnictví poskytují též odborné služby, při nichž mohou vydávat osvědčení.

§ 3

Orgány státního zkušebnictví jsou při své činnosti povinny postupovat nestranně podle výsledků zkoušek a zjištění. Odborné úkony spojené s touto činností vykonávají v souladu s poznatky vědy a techniky, jaké jsou v době, kdy je úkon prováděn.

Část II

Působnost Úřadu pro normalizaci a měření

§ 4

Ústředním orgánem státní správy pro obor státního zkušebnictví je Úřad pro normalizaci a měření.

§ 5

(1) Úřad pro normalizaci a měření rozhoduje při výkonu státního zkušebnictví v případech stanovených zákonem.

(2) Dále Úřadu pro normalizaci a měření přísluší v oboru státního zkušebnictví

- a) řídit a kontrolovat činnost státních zkušeben; státním zkušebnám, které mu nejsou přímo podřízeny, stanovit úkoly v dohodě s jejich nadřízenými orgány a účastnit se souhrnného hodnocení činnosti těchto státních zkušeben;
- b) koordinovat činnost státních zkušeben na poli mezinárodní spolupráce;
- c) stanovit státním zkušebnám povinnost zadávat některé speciální zkoušky organizacím určeným Úřadem pro normalizaci a měření;
- d) koordinovat zapojení československých orgánů a organizací do mezinárodních certifikačních systémů a sledovat jejich činnost v těchto systémech.

Část III

Státní zkušebny

§ 6

(1) Státními zkušebnami jsou organizace, jimž Úřad pro normalizaci a měření udělil oprávnění k výkonu státního zkušebnictví (autorizaci).

(2) Oprávnění k výkonu státního zkušebnictví (dále jen „oprávnění“) může Úřad pro normalizaci a měření udělit organizacím, které jsou mu podřízeny nebo jiným organizacím s jejich souhlasem a po dohodě s jejich nadřízenými orgány.

§ 7

(1) Oprávnění, jeho případnou změnu nebo odejítí uveřejňuje Úřad pro normalizaci a měření ve svém věstníku.

(2) V oprávnění musí být stanoven jeho rozsah a jméno vedoucího státní zkušebny.

§ 8

(1) Státní zkušebna má v rozsahu stanoveném v oprávnění celostátní působnost, nestanoví-li Úřad pro normalizaci a měření jinak.

(2) Státní zkušebna nesmí hodnotit nebo schvalovat výrobky, které jsou předmětem její vlastní výroby nebo které vyvinula.

§ 9

(1) Státní zkušebna posuzuje návrhy příslušných československých státních norem.

(2) Shledá-li státní zkušebna, že technická norma nevyhovuje, navrhne její změnu, zrušení nebo zpracování nové technické normy.

§ 10

(1) Výkon státního zkušebnictví ve státní zkušebně řídí její vedoucí (ředitel) nebo jím jmenovaný pracovník (dále jen „vedoucí státní zkušebny“).

(2) Ke jmenování a odvolání vedoucího státní zkušebny je třeba souhlasu Úřadu pro normalizaci a měření.

(3) Vedoucí státní zkušebny skládá do rukou předsedy Úřadu pro normalizaci a měření tento slib:

„Slibuji, že budu vykonávat svou funkci v souladu se zákony a jinými právními předpisy, v souladu s pokyny Úřadu pro normalizaci a měření a v souladu se zájmy celé společnosti, a to nestranně podle svého nejlepšího svědomí, že budu využívat všech svých znalostí a zkušeností a zachovávat mlčenlivost o skutečnostech tvořících státní, hospodářské a služební tajemství, o nichž se při výkonu své funkce dozvím.“

(4) Vedoucí státní zkušebny nastupuje svou funkci složením slibu.

§ 11

(1) Při státních zkušebnách se zřizují hodnotitelské komise. Předsedou a členy hodnotitelských komisí jsou odborníci, u nichž je záruka jejich nestrannosti. Jmenuje je a odvolává Úřad pro normalizaci a měření.

(2) Hodnotitelské komise jsou odborným poradním orgánem vedoucího státní zkušebny.

(3) Předseda a členové hodnotitelské komise jsou povinni složit do rukou pověřeného zástupce Úřadu pro normalizaci a měření tento slib:

„Slibuji, že budu vykonávat svou funkci v souladu se zákony a jinými právními předpisy, v souladu s pokyny Úřadu pro normalizaci a měření a v souladu se zájmy celé společnosti, a to nestranně podle svého nejlepšího svědomí, že budu využívat všech svých znalostí a zkušeností a zachovávat mlčenlivost o skutečnostech tvořících státní, hospodářské a služební tajemství, o nichž se při výkonu své funkce dozvím.“

(4) Úřad pro normalizaci a měření stanoví zásady jednacího řádu hodnotitelských komisí.

(5) Předsedovi a členům hodnotitelských komisí přísluší za odborné posudky odměna podle

obecných předpisů o odměňování práce mimo pracovní poměr.*)

§ 12

(1) V rozhodnutích a osvědčeních je státní zkušebna povinna uvést svůj název a připojit k podpisu otisk pečeti státní zkušebny.

(2) Jiné organizace než ty, jimž bylo uděleno oprávnění, nejsou oprávněny užívat označení státní zkušebna, a to ani jako součást svého názvu.

§ 13

(1) Organizace, které bylo uděleno oprávnění, může ze závažných důvodů požádat se souhlasem svého nadřízeného orgánu Úřad pro normalizaci a měření o odnětí oprávnění, a to ke konci kalendářního roku; žádost musí být Úřadu pro normalizaci a měření podána nejpozději 6 měsíců předem.

(2) Prokáže-li se, že státní zkušebna neplní řádně své úkoly. Úřad pro normalizaci a měření jí oprávnění odejme nebo omezí; jde-li o organizaci, která mu není podřízena, učiní tak po projednání s jejím nadřízeným orgánem.

Část IV

Hodnocení výrobků

§ 14

(1) Úřad pro normalizaci a měření stanoví výrobky, které podléhají hodnocení (povinné hodnocení). Jiné výrobky může státní zkušebna hodnotit jen na návrh jejich výrobce (nepovinné hodnocení). Nepovinné hodnocení má tytéž právní důsledky a státní zkušebna je provádí tímž způsobem, jako hodnocení povinné, výrobek však nepodléhá novému hodnocení.

(2) K povinnému hodnocení stanoví Úřad pro normalizaci a měření z vlastního podnětu nebo na návrh jiných orgánů nebo organizací a po projednání s ústředním orgánem výrobce výrobky, které významně ovlivňují životní úroveň obyvatelstva či produktivitu u uživatele výrobku, nebo výrobky, které jsou či mohou být schopny úspěšné soutěže na zahraničních trzích, popřípadě i výrobky, jejichž jakost zaostává a uživatel u nich nemá možnost výběru.

§ 15

(1) Hodnocení výrobku se provádí srovnáním jakosti zjištěné na vzorku výrobku a jeho technicko-ekonomických ukazatelů s podmínkami hodnocení, které státní zkušebna stanoví a oznámí výrobcí.

(2) Státní zkušebna stanoví podmínky hodnocení zejména na základě soudobých poznatků vědy a techniky v příslušném oboru výrobků, na zá-

kladě technicko-ekonomických vlastností současných zahraničních výrobků vysoké jakosti určených pro stejné nebo obdobné užití a podle právních předpisů a na základě údajů technických norem.

(3) Podmínky hodnocení podle povahy výrobků obsahují

a) ukazatele podstatných vlastností, které podmíní schopnost výrobku uspokojovat stanovené potřeby v souladu s jeho určením včetně vybavení výrobků příslušenstvím, náhradními díly a vytvořením předpokladů pro poskytování služeb spojených s používáním výrobku;

b) technicko-ekonomické ukazatele výrobku odvozené od výrobků předních světových výrobců vyjadřující efektivnost při používání výrobku.

(4) U skupiny výrobků, které se v podstatných vlastnostech a technicko-ekonomických ukazatelích neliší, může státní zkušebna na návrh výrobce skutečnosti zjištěné na jednom nebo více výrobcích z dané skupiny považovat za rozhodné pro hodnocení celé skupiny těchto výrobků.

§ 16

(1) O výsledku hodnocení vydá státní zkušebna rozhodnutí, v němž zařadí výrobek do stupně jakosti. Státní zkušebna odmítne zařadit do stupně jakosti výrobek, který neplní své funkce nebo neodpovídá hlediskům ochrany zdraví.

(2) Státní zkušebna zařadí výrobky

a) do stupně jakosti Q, splňují-li nejen podmínky hodnocení stanovené státní zkušebnou, ale v době vydání rozhodnutí též:

1. odpovídají soudobým poznatkům vědy a techniky,

2. dosahují úrovně vlastností současných zahraničních výrobků vysoké jakosti určených pro stejné nebo obdobné užití nebo tyto výrobky předčí anebo jsou na světovém trhu zvláštností;

b) do prvního stupně jakosti, splňují-li podmínky hodnocení stanovené státní zkušebnou;

c) do druhého stupně jakosti, plní-li svoje funkce, ale nespĺňují podmínky hodnocení stanovené státní zkušebnou.

(3) Skutečnosti rozhodné pro zařazení výrobků do stupně jakosti Q je povinen prokázat a doložit státní zkušebně výrobce.

(4) Státní zkušebna udělí výrobcí oprávnění používat státní značku jakosti pro výrobky zařazené do stupně jakosti Q a značku prvního stupně jakosti pro výrobky zařazené do prvního stupně ja-

*) Zákoník práce.

Vyhláška ministerstva práce a sociálních věcí ČSR č. 118/1981 Sb., o odměňování některých prací konaných mimo pracovní poměr.

Vyhláška Ministerstva práce a sociálních věcí SSR č. 120/1981 Sb., o odměňování některých prací konaných mimo pracovní poměr.

kosti jen za předpokladu, že jsou ve výrobě zajištěny podmínky pro trvalé dodržování jakosti výrobků.

(5) Výrobek, který státní zkušebna odmítne zařadit do stupně jakosti, nesmí být uváděn do oběhu.

§ 17

(1) Státní zkušebna předkládá hodnotitelské komisi zprávu o výsledcích zkoušení a zjištění.

(2) Na základě této zprávy a na základě vlastního posouzení výrobku doporučuje hodnotitelská komise zařazení výrobku do odpovídajícího stupně jakosti.

(3) Státní zkušebna rozhodne s přihlédnutím k tomuto doporučení o zařazení výrobku do odpovídajícího stupně jakosti. Nesouhlasí-li státní zkušebna s doporučením hodnotitelské komise na zařazení výrobku do stupně jakosti, předloží věc k rozhodnutí Úřadu pro normalizaci a měření, který rozhodne ve věci samé nebo vrátí věc státní zkušebně k novému projednání a rozhodnutí.

§ 18

(1) Při zařazení výrobku do stupně jakosti Q nebo do prvního stupně jakosti stanoví státní zkušebna dobu, po kterou zařazení trvá, a to s přihlédnutím k předpokládanému vývoji jakosti v příslušném oboru výrobků. Tato doba nesmí být u výrobků zařazených do stupně jakosti Q delší než tři roky a u výrobků zařazených do prvního stupně jakosti delší než pět let. Výrobce je povinen přihlásit výrobek k novému hodnocení před uplynutím stanovené doby, pokud hodlá výrobek nadále vyrábět.

(2) Při zařazení výrobku do druhého stupně jakosti určí státní zkušebna lhůtu, ve které je výrobce povinen přihlásit výrobek k opakovanému hodnocení. Tato lhůta nesmí být delší než jeden rok.

§ 19

(1) Při kontrole zhodnocených výrobků dávaných do oběhu zjišťuje státní zkušebna, zda výrobky odpovídají podmínkám hodnocení podle § 15 odst. 3 a u výrobků zařazených do stupně jakosti Q též předpokladům podle § 16 odst. 2 písm. a); u výrobků zařazených do stupně jakosti Q nebo prvního stupně jakosti zjišťuje státní zkušebna též zajištění podmínek podle § 16 odst. 4.

(2) Zjistí-li státní zkušebna při této kontrole nedodržení podmínek hodnocení nebo u výrobků zařazených do stupně jakosti Q nedodržení předpokladů podle § 16 odst. 2 písm. a), přeřadí je do nižšího stupně jakosti, popřípadě jim odejme zařazení do stupně jakosti. Výrobek, kterému státní zkušebna při kontrole odňala zařazení do stupně jakosti, nesmí být uváděn do oběhu.

(3) Zjistí-li státní zkušebna zhoršení podmínek pro trvalé dodržování jakosti výrobků ve výrobě

nebo nedostatky výrobků, které nejsou rozhodně pro stupeň jakosti, do něhož byl výrobek zařazen, odejme oprávnění používat státní značku jakosti nebo značku prvního stupně jakosti bez přeřazení výrobku do nižšího stupně jakosti.

Část V

Schvalování výrobků

§ 20

(1) Úřad pro normalizaci a měření stanoví po projednání se zúčastněnými orgány výroby, které podléhají schvalování.

(2) Ke schvalování stanoví Úřad pro normalizaci a měření tuzemské i dovážené výrobky,

- a) které jsou určeny k široké potřebě, jestliže by mohly ohrozit bezpečnost života nebo zdraví uživatele nebo jeho okolí, aniž se uživatel o tomto nebezpečí může předem přesvědčit, a osobní ochranné pracovní prostředky,
- b) které by pro svůj význam nebo pro četnost užívání mohly národnímu hospodářství způsobit škody velkého rozsahu, např. nadměrnou spotřebou elektrické nebo jiné energie, nebezpečím požáru, rušením provozu telekomunikací apod.,
- c) na kterých je závislá odolnost konečných výrobků nebo investičních celků dodávaných nebo vyvážených do prostředí se ztíženými klimatickými nebo jinými podmínkami.

§ 21

Ke schvalování může Úřad pro normalizaci a měření oprávnit jen státní zkušebny podřízené ústředním orgánům nebo jiným orgánům státní správy.

§ 22

(1) Při schvalování výrobku zkoumá státní zkušebna jeho vzorek; zjišťuje, zda odpovídá právním předpisům (bezpečnostním, hygienickým a jiným), technickým normám a hlediskům, pro které bylo schvalování stanoveno, jakož i to, zda výrobce skýtá záruku, že bude trvale dodržovat vlastnosti výrobku rozhodné pro jeho schválení.

(2) Na základě těchto zjištění vydá státní zkušebna rozhodnutí, že se výrobek jako typ schvaluje nebo neschvaluje. V rozhodnutí uvede hledisko, z kterého byl výrobek schvalován a jeho vlastnosti rozhodné pro schválení, popřípadě neschválení výrobku.

(3) Platnost schválení výrobku může být omezena udáním doby, prostředí nebo způsobu použití, pro které se výrobek schvaluje.

(4) Neschválené výrobky nesmějí být uváděny do oběhu.

(5) Je-li výrobek schvalován jen z hlediska své odolnosti v určitém prostředí se ztíženými klimatickými nebo jinými podmínkami [§ 20 odst. 2

písm. c)], nesmí být bez schválení dodáván nebo vyvážen do takového prostředí, ani v něm používán.

§ 23

Státní zkušebna provádí namátkově kontrolu vlastností schválených výrobků dávaných do oběhu, zda odpovídají vlastnostem schváleného vzorku. Zjistí-li, že nemají v rámci přípustné tolerance vlastností rozhodné pro schválení, schválení odejme.

§ 24

(1) Ve výjimečných případech může Úřad pro normalizaci a měření stanovit, že u některých výrobků podléhá ověření státní zkušebnou každý kus nebo každá výrobní dávka, jsou-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele pro mimořádnou míru nebezpečí spojeného s užíváním výrobku (např. střelné zbraně pro civilní potřebu, vybrané osobní ochranné prostředky). Bez tohoto ověření nesmí být takový výrobek uváděn do oběhu ani používán.

(2) Každý uživatel, popřípadě opravná takového výrobku, jsou povinni přihlásit a předložit státní zkušebně výrobek v případech stanovených Úřadem pro normalizaci a měření v prováděcím předpise.

Část Va

Certifikace výrobků

§ 24a

(1) Úřad pro normalizaci a měření stanoví po projednání se zúčastněnými ústředními orgány ve Věstníku Úřadu pro normalizaci a měření výrobky, které podléhají certifikaci (povinná certifikace). Současně stanoví orgán státního zkušebnictví příslušný k certifikaci a určí, podle kterých technických norem, technických dokumentů, popřípadě právních předpisů bude certifikace prováděna.

(2) Certifikace výrobků nestanovených k certifikaci (nepovinná certifikace) může být provedena jen na návrh výrobce nebo jiné organizace, která prokáže právní zájem na provedení certifikace.

§ 24b

Při certifikaci výrobků se zjišťují a vydáním certifikátu potvrzují

- shoda vlastností certifikovaného typu výrobku s určenými technickými normami, technickými dokumenty, popřípadě právními předpisy;
- předpoklady přihlašovatele pro trvalé dodržování jakosti certifikovaných výrobků ve výrobě.

§ 24c

(1) Certifikaci výrobků provádí státní zkušebna na základě přihlášky podané jejich výrobcem

nebo jinou organizací, která prokáže právní zájem na provedení certifikace. Má-li výrobek vlastnosti shodné s vlastnostmi stanovenými technickými normami, technickými dokumenty, popřípadě právními předpisy a jsou-li zajištěny předpoklady pro trvalé dodržování jakosti výrobků ve výrobě, vydá státní zkušebna certifikát. Pokud tyto podmínky nejsou splněny, odmítne výrobek certifikovat. Obdobně postupuje při certifikaci Úřad pro normalizaci a měření v případech, kdy si provedení certifikace vyhradil.

(2) V certifikátu se stanoví podmínky pro označování výrobků certifikační značkou, popřípadě pro vydávání dokladu o certifikaci, kterým se potvrzuje shodnost vlastností certifikovaného výrobku nebo výrobní dávky s vlastnostmi certifikovaného typu výrobku. Platnost certifikátu může být omezena.

§ 24d

Státní zkušebna provádí namátkově kontrolu, zda certifikované výrobky mají vlastnosti shodné se stanovenými technickými normami, technickými dokumenty, popřípadě s právními předpisy a zda jsou zajištěny předpoklady pro trvalé dodržování jakosti výrobků ve výrobě. Zjistí-li se, že výrobky nemají vlastnosti shodné s technickými normami, technickými dokumenty, popřípadě s právními předpisy nebo že nejsou zajištěny předpoklady pro trvalé dodržování jakosti výrobků ve výrobě, odejme státní zkušebna certifikát nebo oprávnění z něj vyplývající. Obdobně postupuje při kontrole Úřad pro normalizaci a měření v případech, kdy si provedení kontroly vyhradil.

Část VI

Společná ustanovení

§ 25

(1) V řízení ve věcech státního zkušebnictví se postupuje podle správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak.

(2) Státní zkušebny jsou povinny provést hodnocení, schvalování a certifikaci výrobku ve lhůtách stanovených prováděcím předpisem.

(3) O odvolání proti rozhodnutím státních zkušeben rozhoduje Úřad pro normalizaci a měření. Opravné prostředky proti rozhodnutím o hodnocení a o schvalování výrobků nemají odkladný účinek.

§ 26

(1) Účastníkem řízení ve věcech státního zkušebnictví je pouze ten, kdo přihlásil nebo měl přihlásit výrobek k hodnocení, schválení nebo certifikaci (dále jen „přihlašovatel“). Výrobky podléhající hodnocení, schválení nebo certifikaci je povinen

přihlásit u příslušné státní zkušebny výrobce, a to způsobem a ve lhůtách stanovených prováděcím předpisem. Jde-li o dovážené výrobky, má tuto povinnost dovozce.

(2) Státní zkušebna nejpozději do 60 dnů po doručení přihlášky provedené řádným způsobem oznámí přihlašovatelovi písemně, kdy mu stanoví podmínky hodnocení, popřípadě schvalování výrobku a do kdy bude hodnocení, popřípadě schválení provedeno.

(3) Na výzvu státní zkušebny je přihlašovatel povinen dodat jí ve stanovené lhůtě bezplatně vzorek výrobku v nezbytně potřebném množství a s vyžádanou dokumentací. Státní zkušebna má právo vybrat sama vzorky výrobku buď přímo u přihlašovatele, u odběratele nebo u dopravce, či z obchodní sítě, a to vždy na náklady přihlašovatele. Vzorky vrací státní zkušebna přihlašovatelovi ve stavu, v jakém jsou po zkouškách. Je-li to technicky možné a hospodářsky účelné, dohodne státní zkušebna s přihlašovatelem, že si vzorek ponechá jako doklad.

§ 27

(1) Orgány státního zkušebnictví zjišťují vlastnosti výrobku samy nebo mohou zadat toto zjištění jiným organizacím. Se souhlasem těchto orgánů, popřípadě za jejich dozoru, může zjištění provádět nebo dát provést přihlašovatel.

(2) Úřad pro normalizaci a měření může zadat zkoušení a posuzování výrobků pro potřeby státního zkušebnictví zahraničním institucím sám, jiné organizace jen s jeho souhlasem.

§ 28

(1) Organizace jsou povinny umožnit orgánům státního zkušebnictví provádět výkon státního zkušebnictví. Zejména jsou povinny předložit jim dokumentaci týkající se hodnocených, schvalovaných nebo certifikovaných výrobků, umožnit jim přístup k výrobním a zkušebním zařízením a do příslušných prostorů organizace, jakož i používání měřicí techniky vlastní nebo používané organizací.

(2) Pracovníci státního zkušebnictví a členové hodnotitelských komisí jsou povinni zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech tvořících předmět státního, hospodářského nebo služebního tajemství, o nichž se při výkonu státního zkušebnictví dozvědí.

(3) Změny ve výrobě schopné ovlivnit vlastnosti hodnoceného, schváleného nebo certifikovaného výrobku, nebo předání výroby jiné organizaci, je výrobce povinen ohlásit neprodleně, nejpozději však do dne, kdy ke změně dochází, státní zkušebně.

§ 29

(1) Budou-li do oběhu uvedeny výrobky označené státní značkou jakosti, značkou prvního stup-

ně jakosti, schvalovací nebo certifikační značkou, které jim nenáleží, uloží Úřad pro normalizaci a měření tomu, kdo výrobek takto označil, pokutu ve výši 10 % z velkoobchodní ceny výrobků takto označených. Mimoto může Úřad pro normalizaci a měření nařídít stažení takových výrobků z obchodní sítě, a to na náklad toho, kdo výrobek nesprávně označil. Toto nařízení se však netýká výrobků dodaných dříve než tři roky před vydáním rozhodnutí o stažení.

(2) Nepředložil-li nebo nepřihlásil-li přihlašovatel řádně a včas výrobek k povinnému hodnocení, uloží mu Úřad pro normalizaci a měření pokutu ve výši 10 % z velkoobchodní ceny výrobků dodaných po dni, kdy měl být výrobek předložen, popřípadě přihlášen; jde-li o opakované hodnocení, uloží Úřad pro normalizaci a měření přihlašovatelovi pokutu ve výši 20 % z velkoobchodní ceny výrobků dodaných po dni, kdy měl být výrobek k opakovanému hodnocení předložen, popřípadě přihlášen.

(3) Zjistí-li orgány státního zkušebnictví při kontrole zhodnocených výrobků (§ 19), že tyto výrobky vykazují závadu, pro niž musí být výrobek přeřazen do nižšího stupně jakosti nebo mu odňato zařazení do stupně jakosti, může Úřad pro normalizaci a měření uložit přihlašovatelovi pokutu ve výši 10 % z velkoobchodní ceny výrobků, o nichž se prokáže, že byly již před kontrolou uvedeny s touto závadou do oběhu.

(4) Úřad pro normalizaci a měření uloží tomu, jenž uvede do oběhu výrobek neprávem (§ 16 a 22), pokutu ve výši 10 % z velkoobchodní ceny všech neprávem dodaných výrobků.

(5) Zjistí-li se při kontrole schválených výrobků (§ 23), že kontrolovaný výrobek vyžaduje zá vadu, pro niž mu musí být schválení odňato, může Úřad pro normalizaci a měření uložit přihlašovatelovi pokutu ve výši 10 % z velkoobchodní ceny výrobků, o nichž se prokáže, že byly již před kontrolou uvedeny s touto závadou do oběhu.

(6) V případě nebezpečí, že výrobek podléhající schválení, který nebyl schválen nebo jemuž bylo schválení odňato, ohrozí zdraví, nařídí Úřad pro normalizaci a měření mimo pokuty (odst. 4 a 5) i stažení všech těchto výrobků z obchodní sítě, popřípadě i z používání, a to vždy na náklad přihlašovatele.

(7) Bylo-li nařízeno stažení výrobku, zaplatí přihlašovatel navíc pokutu ve výši plné velkoobchodní ceny všech výrobků, které nestáhl do 90 dnů po obdržení rozhodnutí o stažení výrobku.

(8) Při výpočtu výše pokuty podle předchozích ustanovení se nepřihlíží k výrobkům dodaným dříve než tři roky přede dnem, kdy bylo o uložení pokuty rozhodnuto.

(9) Přihlašovatel, který dosáhl rozhodnutí ve věci státního zkušebnictví nesprávnými údaji, uloží Úřad pro normalizaci a měření pokutu ve výši 10 % z velkoobchodní ceny výrobků dodaných po

dní vydání takového rozhodnutí. Tuto pokutu nelze uložit, prokáže-li přihlašovatel, že nemohl nesprávným údajům zabránit.

§ 30

Při hodnocení, schvalování a certifikaci výrobků, a to i v odvolacím řízení, přísluší státním zkušebnám a Úřadu pro normalizaci a měření za výkon státního zkušebnictví úhrada. Úhradu platí přihlašovatel.

§ 31

Organizace, jíž bylo uděleno oprávnění, a její nadřízený orgán jsou povinny zajistit chod a rozvoj státního zkušebnictví z hlediska osobního obsazení a technického vybavení státní zkušebny.

§ 32 se vypouští

§ 33

Zákonem není dotčena působnost správních orgánů, které podle zvláštních předpisů schvalují a povolují výrobky nebo vykonávají nad nimi odborný dozor, a to z hlediska určitých vlastností výrobku nebo podmínek jeho použití.

Část VII

Ustanovení přechodná a závěrečná

§ 34

(1) Oprávnění k provádění povinného zkoušení (schvalování) a hodnocení vydaná podle dosavadních předpisů zanikají dnem 1. července 1968, pokud je Úřad pro normalizaci a měření již dříve nenahradí oprávněním podle tohoto zákona.

(2) Rozhodnutí o hodnocení a schválení výrobků vydaná před účinností tohoto zákona jím nejsou dotčena.

(3) Jestliže přihlašovatel již vyrábí nebo dodává výrobek, který podle tohoto zákona Úřad pro normalizaci a měření stanoví ke schvalování, aniž byl výrobek již dříve schválen, je povinen přihlásit jej u příslušné státní zkušebny ke schválení nejpozději do 90 dnů od oznámení, že výrobek schvalování podléhá. Do ukončení schvalovacího řízení může pokračovat v dodávkách.

§ 35

(1) Úřad pro normalizaci a měření vydá předpisy k provádění zákona, v nichž stanoví podrobnosti o řízení ve věcech státního zkušebnictví, o podmínkách hodnocení a o certifikaci výrobků, o způsobu označování zhodnocených, schválených

a certifikovaných výrobků a o výši úhrady za výkon státního zkušebnictví.

(2) Způsob zkoušení drahých kovů a úkoly státních orgánů při této činnosti stanoví ministerstvo těžkého průmyslu.*)

§ 36

Zrušují se:

- a) zákon č. 185/1910 ř. z., o technickém zkoumání, zkoušení a ohledání materiálu;
- b) zákonné opatření č. 2/1955 Sb., o státní službě pro míry a o váhy, o státní službě pro drahé kovy a o zkoušení zbraní a střeliva pro civilní potřebu;
- c) zákonné opatření č. 102/1965 Sb., o jednotném řízení povinného zkoušení a hodnocení výrobků;
- d) vyhláška ministra průmyslu č. 1505/1946 Ú. I., o povinné kontrole a zkoušení domácích, živnostenských a průmyslových spotřebičů topných plynů a některých přístrojů a jejich součástí pro výrobu, rozvod a kontrolu plynu (č. 1462/1946 Ú. v.);
- e) vyhláška ministra průmyslu č. 637/1947 Ú. I., o povinné kontrole a zkoušení plynových spotřebičů a plynových přístrojů (č. 554/1947 Ú. v.);
- f) vyhláška ministerstva automobilového průmyslu a zemědělských strojů č. 44/1957 Ú. I. (Ú. v.), o jakostním značkování některých výrobků;
- g) vyhláška ministerstva automobilového průmyslu a zemědělských strojů č. 87/1958 Ú. I. (Ú. v.), kterou se rozšiřuje seznam výrobků, na něž se vztahuje vyhláška č. 44/1957 Ú. I. (Ú. v.), o jakostním značkování některých výrobků;
- h) vyhláška ministra všeobecného strojírenství č. 52/1962 Sb., o zkoušení a ověřování zbraní a střeliva pro civilní potřebu;
- i) vyhláška Státní komise pro rozvoj a koordinaci vědy a techniky č. 83/1963 Sb., o povinném zkoušení a kontrole elektrotechnických výrobků, materiálů a pomůcek;
- j) vyhláška Státní komise pro rozvoj a koordinaci vědy a techniky č. 162/1964 Sb., o povinném zkoušení a kontrole výrobků a materiálů určených do oblastí se ztíženými klimatickými podmínkami;
- k) směrnice Státní komise pro rozvoj a koordinaci vědy a techniky č. 20 774/4013/65a z 30. září 1965 pro povinné zkoušení a hodnocení vybraných výrobků**);
- l) prováděcí pokyny, doplňky a změny Úřadu pro normalizaci a měření ke směrnicím pro povinné

* Působnost v těchto věcech přešla z ministerstva těžkého průmyslu na federální ministerstvo hutnictví a těžkého strojírenství.

** Ponechané dosud v platnosti podle odst. 2 písm. a) bod 7 vyhlášky č. 75/1966 Sb.

né zkoušení a hodnocení vybraných výrobků
čj. Zk/65a/66 z 12. ledna 1966**).

§ 37

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. dubna
1968.

Zákon č. 54/1987 Sb., kterým se mění a doplňuje zákon č. 30/1968 Sb., o státním zkušebnictví, nabyt účinností dnem 1. července 1987. Rozhodnutí o zařazení výrobků do jednotlivých stupňů jakosti vydaná před účinností tohoto zákona nejsou tímto zákonem dotčena (čl. II zákona č. 54/1987 Sb.).

Indra v. r.

85

VYHLÁŠKA

federálního ministerstva zahraničního obchodu

ze dne 29. září 1987,

kterou se mění a doplňuje vyhláška federálního ministerstva zahraničního obchodu č. 60/1980 Sb., o udělování povolení k zahraničně obchodní činnosti a o provádění zahraničně obchodní činnosti zahraničními osobami

Federální ministerstvo zahraničního obchodu stanoví podle § 9 a § 12 odst. 3 zákona č. 42/1980 Sb., o hospodářských stycích se zahraničím:

Čl. I

Vyhláška federálního ministerstva zahraničního obchodu č. 60/1980 Sb., o udělování povolení k zahraničně obchodní činnosti a o provádění zahraničně obchodní činnosti zahraničními osobami, se doplňuje takto:

§ 5 se doplňuje odstavcem 3, který zní:

„(3) Organizace zahraničního obchodu¹⁾ může

bez povolení vyvážet a dovážet zboží a poskytovat služby nutné pro plnění závazků ze smluv uzavíraných v přímých vztazích mezi československými právníckými osobami, které nemají povolení k zahraničně obchodní činnosti, a organizacemi členských států Rady vzájemné hospodářské pomoci, jestliže je podle svého předmětu činnosti k vývozu nebo dovozu alespoň jednoho druhu takového zboží nebo takových služeb oprávněná.“

Čl. II

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

Ing. Urban CSc. v. r.

¹⁾ § 3 zákona č. 42/1980 Sb., o hospodářských stycích se zahraničím.

86

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 2. října 1987

**o Dohodě mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Spojených států amerických
o letecké dopravě**

Dne 29. června 1987 byla v Praze podepsána Dohoda mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Spojených států amerických o letecké dopravě. Dohoda vstoupila v platnost na základě svého článku XIX dnem podpisu. Tímto

dnem pozbyla platnosti Dohoda o letecké dopravě mezi Československou socialistickou republikou a Spojenými státy americkými ze dne 28. února 1969, vyhlášená č. 60/1969 Sb.

České znění Dohody se vyhláší současně.

První náměstek:

JUDr. Johannes v. r.

DOHODA

**mezi vládou Československé socialistické republiky a vládou Spojených států amerických
o letecké dopravě**

Vláda Československé socialistické republiky a vláda Spojených států amerických,

vedeny přáním uzavřít dohodu za účelem rozvíjení vztahů v letecké dopravě mezi Československou socialistickou republikou a Spojenými státy americkými k jejich vzájemnému prospěchu,

vedeny přáním zajistit nejvyšší stupeň bezpečnosti a ochrany v mezinárodní letecké dopravě a znovu potvrzující svoje vážné znepokojení, pokud jde o činy nebo hrozby proti bezpečnosti letadel, které ohrožují bezpečnost osob nebo majetku, nepříznivě ovlivňují provoz letecké dopravy a podřívají veřejnou důvěru v bezpečnost civilního letectví,

jsouce stranami Úmluvy o mezinárodním civilním letectví, otevřené k podpisu v Chicagu dne 7. prosince 1944,

dohodly se takto:

Článek I

(Definice)

(1) „Dohoda“ znamená tuto Dohodu včetně připojeného Seznamu linek a Přílohy a jakékoliv změny k nim.

(2) „Letecké úřady“ znamená, pokud jde o Československou socialistickou republiku, federální ministerstvo dopravy, odbor civilního letectví a pokud jde o Spojené státy americké, ministerstvo dopravy nebo v obou případech jakoukoli jinou osobu nebo orgán pověřený prováděním úkolů v současné době vykonávaných těmito úřady.

(3) „Určený letecký podnik“ — znamená letecký podnik, který jedna smluvní strana určila písemně druhé smluvní straně jako letecký podnik, který bude provozovat služby stanovené touto Dohodou.

(4) „Úmluva“ — znamená Úmluvu o mezinárodním civilním letectví otevřenou k podpisu v Chicagu dne 7. prosince 1944.

(5) Výrazy „území“, „letecká služba“, „mezinárodní letecká služba“ a „přistání pro neobchodní účely“ mají významy stanovené Úmluvou.

(6) „Cena“ znamená:

a) jakékoli jízdné, sazbu nebo cenu stanovenou nebo která bude stanovena leteckými podniky nebo jejich prodejními zástupci a podmínky upravující použitelnost takového jízdného, sazby a ceny;

- b) poplatky a podmínky pro doplňkové služby při provádění přepravy, které jsou nabízeny leteckými podniky; a
- c) částky stanovené leteckými podniky zprostředkovatelům letecké dopravy;

za přepravu cestujících (a jejich zavazadel) a/nebo nákladu (s výjimkou pošty) v letecké dopravě.

Článek II

(Udělení práv)

(1) Každá smluvní strana uděluje druhé smluvní straně tato práva k provádění mezinárodní letecké dopravy leteckými podniky druhé smluvní strany:

- a) právo létat bez přistání přes její území;
- b) právo přistávat na jejím území pro neobchodní účely;
- c) práva jinak stanovená v této Dohodě.

(2) Ustanovení odstavce (1) tohoto článku nebude považováno za poskytnutí práva leteckým podnikům jedné smluvní strany zúčastnit se letecké dopravy mezi body na území této druhé smluvní strany.

Článek III

(Určení leteckých podniků)

(1) Každá smluvní strana má právo určit písemně druhé smluvní straně letecký podnik nebo letecké podniky k provozování služeb stanovených touto Dohodou.

(2) Po obdržení písemného určení druhé smluvní strana udělí s minimálním administrativním zdržením určenému leteckému podniku příslušné provozní oprávnění.

Článek IV

(Odvolání)

(1) Každá smluvní strana bude mít právo zrušit nebo odvolat provozní oprávnění nebo technická povolení nebo pozastavit výkon práv určených v článku II této Dohody leteckým podnikem nebo leteckými podniky určenými druhou smluvní stranou nebo uložit pro využívání těchto práv takové podmínky, jež považuje za nezbytné:

- a) v případě, že letecký podnik neprokáže leteckým úřadům druhé smluvní strany svou způsobilost podle zákonů a předpisů, které tyto úřady obvykle uplatňují na provoz mezinárodních leteckých služeb;
- b) v případě, že letecký podnik nedodržuje zákony a předpisy uvedené v článku V této Dohody;
- c) v případě, kdy není přesvědčena, že podstatná část vlastnictví a skutečná kontrola tohoto leteckého podniku náleží smluvní straně určující letecký podnik nebo státním příslušníkům této smluvní strany; nebo

jičí letecký podnik nebo státním příslušníkům této smluvní strany; nebo

- d) v případě, kdy letecký podnik nebo druhá smluvní strana nedodrží kterékoli ustanovení článku VII nebo VIII této Dohody.

(2) Pokud okamžité zrušení nebo odvolání provozního oprávnění nebo technického povolení, pozastavení využívání práv nebo uložení podmínek uvedených v odstavci (1) tohoto článku nebude nezbytné k zabránění dalších přestupků, takový postup bude uplatněn teprve po poradě s druhou smluvní stranou.

Článek V

(Používání zákonů)

(1) Zákony a předpisy jedné smluvní strany, které upravují vstup letadel provozujících mezinárodní létání na její území a výstup z něho, nebo které se vztahují na provoz a létání letadel na jejím území, se budou vztahovat i na letadla leteckého podniku nebo leteckých podniků určených druhou smluvní stranou a budou těmito letadly dodržovány při vstupu nebo výstupu a při provozu na území první smluvní strany.

(2) Zákony a předpisy jedné smluvní strany, které upravují vstup na její území, pobyt na něm, tranzit a výstup z něho pro cestující, členy leteckých posádek, zboží nebo poštu v letadle, včetně předpisů týkajících se vstupu, odbavení, přistěhování, pasů, cla a karantény, budou dodržovány leteckým podnikem nebo leteckými podniky druhé smluvní strany po dobu vstupu nebo výstupu a pokud se nachází na území první smluvní strany.

Článek VI

(Celní povinnosti a poplatky)

Za účelem zajištění rovnosti v zacházení a usnadnění provozu mezinárodních leteckých služeb, dohodnutých smluvními stranami, obě smluvní strany souhlasí s osvobozeními, uvedenými v tomto článku:

(1) Vzájemná osvobození od ekonomických dovozních omezení a limitů, jakož i vzájemná osvobození ode všech státních celních poplatků a jiných daní, dávek a poplatků uložených státními úřady neodpovídajícími nákladům poskytovaných služeb; tato osvobození se budou vztahovat na:

- (a) letadla leteckých podniků druhé smluvní strany provozovaná v mezinárodní letecké dopravě; a
- (b) obvyklé vybavení, pozemní vybavení, náhradní díly (včetně motorů), palivo, mazací oleje, technické zásoby pro spotřebu, zásoby letadla (položky spotřební povahy zahrnující avšak nikoliv omezené na potraviny, nápoje, likéry, tabák a jiné výrobky připravené pro prodej nebo použití cestujícími během letu) určené

a používané pouze v souvislosti s provozem takového letadla, pokud tyto položky jsou:

- (i) převzaté nebo dodané na území druhé smluvní strany pro provoz nebo obsluhu letadla, neohledně na to, zda tyto položky jsou zcela spotřebovány na území smluvní strany udělující osvobození; nebo
- (ii) ponechané na palubě letadla leteckých podniků jedné smluvní strany od příletu do odletu z území druhé smluvní strany.

(2) Může být požadováno, aby vybavení a zásoby uvedené v odstavci (1) tohoto článku byly pod dohledem a kontrolou příslušných úřadů.

(3) Osvobození poskytovaná v odstavci (1) tohoto článku budou také použitelná v případě, že letecké podniky jedné smluvní strany se dohodly s jiným leteckým podnikem na území druhé smluvní strany, který požívá tato osvobození od druhé smluvní strany, o zapůjčení nebo převedení položek uvedených v odstavci (1) tohoto článku.

(4) Pro položky uvedené v odstavci (1) tohoto článku a používané leteckými podniky smluvních stran pouze v souvislosti s jejich vlastními službami, tyto letecké podniky budou osvobozeny od ekonomických vývozních a tranzitních omezení na recipročním základě.

(5) Cestující v přímém tranzitu přes území smluvní strany, neopouštějící část letiště vyhrazenou pro takové účely, budou podrobeni zjednodušenému způsobu kontroly. Zavazadla a náklad budou osvobozeny od celních povinností a jiných poplatků, pokud jsou v přímém tranzitu.

Článek VII

(Bezpečnost)

(1) Každá smluvní strana uzná za platné pro účely provozování letecké dopravy podle této Dohody osvědčení o letové způsobilosti, diplomy a průkazy vydané nebo potvrzené druhou smluvní stranou jako platné a mající ještě platnost za předpokladu, že požadavky na tato osvědčení nebo průkazy se rovnají alespoň minimálním normám, které mohou být stanoveny podle Úmluvy. Každá smluvní strana může však odmítnout uznat za platné pro účely letu nad svým vlastním územím diplomy a průkazy vydané nebo potvrzené jako platné jejím vlastním příslušníkům druhou smluvní stranou.

(2) Každá smluvní strana může požádat o konzultace týkající se bezpečnostních standardů zachovávaných druhou smluvní stranou, které se vztahují k leteckým zařízením, letecké posádce, letadlům a provozu určených leteckých podniků. Pokud po takových konzultacích jedna smluvní strana shledá, že druhá smluvní strana neúčinně zachovává a poskytuje ve jmenovaných oblastech bezpečnostní standardy a požadavky, jež se rovnají alespoň minimálním standardům, které mohou být stanoveny podle Úmluvy, druhá smluvní strana

budou oznámena tato zjištění a kroky považované za nezbytné, aby bylo dosaženo souladu s těmito minimálními standardy, a tato druhá smluvní strana podnikne příslušné opravné opatření. Neprovedení takového příslušného opatření bude podkladem pro použití článku IV této Dohody.

Článek VIII

(Ochrana civilního letectví)

(1) V souladu se svými právy a povinnostmi podle mezinárodního práva smluvní strany znovu potvrzují svou vzájemnou povinnost chránit bezpečnost civilního letectví proti činům nezákonného vměšování, která tvoří nedílnou součást této Dohody. Aniž je dotčena obecná platnost jejich práv a povinností podle mezinárodního práva, smluvní strany budou zejména jednat v souladu s ustanoveními Úmluvy o trestných a některých jiných činech spáchaných na palubě letadla, podepsané v Tokiu 14. září 1963, Úmluvy o potlačení protiprávního zmocnění se letadel, podepsané v Haagu 16. prosince 1970 a Úmluvy o potlačení protiprávních činů ohrožujících bezpečnost civilního letectví, podepsané v Montrealu 23. září 1971.

(2) Smluvní strany si na požádání vzájemně poskytnou veškerou nutnou pomoc k zabránění činům nezákonného zmocnění se civilního letadla a jiným nezákonným činům proti bezpečnosti takového letadla, jeho cestujících a posádky, letišť a leteckých navigačních zařízení, jakož i jiným hrozbám vůči bezpečnosti civilního letectví.

(3) Smluvní strany budou ve vzájemných vztazích postupovat v souladu s ustanoveními o ochraně civilního letectví stanovenými Mezinárodní organizací pro civilní letectví a označovanými jako Přílohy k Úmluvě o mezinárodním civilním letectví v rozsahu, v jakém taková bezpečnostní ustanovení jsou použitelná vůči smluvním stranám; budou vyžadovat, aby provozovatelé letadel registrovaných nebo majících hlavní sídlo obchodní činnosti nebo stále sídlo na jejich území a rovněž provozovatelé letišť na jejich území jednali v souladu s těmito ustanoveními o ochraně civilního letectví. Každá smluvní strana poskytne předem informací druhé straně o svém úmyslu oznámit jakoukoli odchylku od standardů o ochraně civilního letectví stanovených Mezinárodní organizací pro civilní letectví.

(4) Každá smluvní strana souhlasí, že od provozovatelů letadel lze požadovat, aby dodržovali ustanovení o ochraně civilního letectví požadovaná druhou smluvní stranou pro vstup na území této druhé smluvní strany a přijali přiměřená opatření k ochraně letadel a ke kontrole cestujících, posádek, jejich příručních zavazadel, jakož i nákladu a zásob letadla před a během nástupu nebo nakládání.

(5) Každá smluvní strana bude s účastenstvím posuzovat jakýkoli požadavek druhé smluvní stra-

ny na zvláštní bezpečnostní opatření, aby se čelilo jednotlivé určité hrozbě.

(6) Dojde-li k incidentu nebo hrozbě incidentu nezákonného zmocnění se civilního letadla nebo k jiným nezákonným činům proti bezpečnosti takového letadla, jeho cestujících a posádky, letišť nebo leteckých navigačních zařízení, smluvní strany si vzájemně pomohou usnadňováním předávání zpráv a jinými příslušnými opatřeními směřujícími k urychlení a bezpečnému ukončení takových incidentů nebo hrozeb.

(7) Když smluvní strana má opodstatněné důvody se domnívat, že druhá smluvní strana se odchýlila od ustanovení o ochraně civilního letectví podle tohoto článku, tato smluvní strana může požádat o okamžité konzultace s druhou smluvní stranou. Nedosažení uspokojivé dohody do patnácti (15) dnů od data žádosti o konzultace nebo v případě naléhavého ohrožení ochrany civilního letectví bude podkladem pro uplatnění článku IV této Dohody.

Článek IX

(Uživatelské poplatky)

Každá smluvní strana může ukládat nebo dovolit ukládat správné a přiměřené poplatky za použití letišť a jiných zařízení, která jsou pod její kontrolou. Tyto poplatky nebudou vyšší než jaké jsou placeny za používání zahraničními letadly nebo národními letadly konajícími podobné mezinárodní služby.

Článek X

(Obchodní příležitosti)

Podle ustanovení Přílohy:

(1) Prodej letecké dopravy určenými leteckými podniky jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany bude uskutečňován podle předpisů platných na území druhé smluvní strany s tím, že:

- (a) Každá smluvní strana osvobodí na základě reciprocity určené letecké podniky druhé smluvní strany od státních daní ze zisků a příjmů odvozených z provádění služeb podle této Dohody;
- (b) Každý určený letecký podnik má právo převést bez průtahů výdělků dosažené na území druhé smluvní strany na své území v kterékoli volně směnitelné měně v souladu s ustanoveními Přílohy.

(2) Určené letecké podniky jedné smluvní strany mohou podle předem daného souhlasu leteckých úřadů zřídit kanceláře na území druhé smluvní strany. Tyto letecké podniky mohou v souladu se zákony a předpisy druhé smluvní strany, týkající se vstupu, pobytu a zaměstnání, přivést a ponechat v nalétávaném místě na území druhé

smluvní strany svůj řídicí, marketingový, provozní a jiný odborný personál potřebný pro zabezpečení letecké dopravy.

Článek XI

(Kapacita)

Podle ustanovení Přílohy:

(1) Letecké podniky obou smluvních stran budou mít přiměřenou a rovnou možnost provozovat kteroukoli trať zahrnutou do této Dohody.

(2) Při provozování leteckých služeb stanovených v této Dohodě budou letecké podniky každé smluvní strany přihlížet k zájmu leteckých podniků druhé smluvní strany tak, aby nezasáhly nevhodným způsobem do služeb, jež tyto letecké podniky zajišťují na týchž tratích nebo částech téže trati.

(3) Letecké služby, které určené letecké podniky smluvních stran poskytují veřejnosti při provozu podle této Dohody, budou v úzkém vztahu k poptávce veřejnosti po takových službách.

(4) Přednostním cílem služeb určeného leteckého podniku podle této Dohody bude poskytovat kapacitu přiměřenou přepravní poptávce mezi zemí, kam letecký podnik přísluší, a zemí konečného určení přepravy. Právo nakládat nebo vykládat na těchto linkách a v místě nebo místech tratí stanovených v této Dohodě mezinárodní přepravu určenou do třetích zemí nebo z těchto zemí přicházející, bude vykonáváno v souladu s obecnými zásadami spořádaného rozvoje, které obě smluvní strany sdílí, a bude podléhat obecné zásadě, podle níž kapacita má odpovídat:

- (a) přepravní poptávce mezi zemí původu a zemí konečného určení přepravy;
- (b) požadavkům provozu dálkových linek; a
- (c) přepravní poptávce v oblasti, kterou letecká linka prochází, s přihlédnutím k místním a oblastním službám.

(5) Žádná smluvní strana nebude letecký podnik druhé smluvní strany omezovat, pokud jde o kapacitu, frekvenci, letové řády nebo typ používaného letadla při provozu služeb na kterékoli lince stanovené v Seznamu linek této Dohody. V případě, že se jedna smluvní strana domnívá, že provoz leteckého podniku druhé smluvní strany neprobíhá v souladu se standardy a zásadami uvedenými v odstavcích (1), (2), (3) nebo (4) tohoto článku, může požádat podle článku XIV této Dohody o konzultace za účelem posouzení daného provozu, aby bylo stanoveno, zda je v souladu se zmíněnými standardy a zásadami.

Článek XII

(Stanovení cen)

(1) Každá smluvní strana umožní, aby ceny za mezinárodní leteckou dopravu byly stanoveny kaž-

dým určeným leteckým podnikem na základě obchodního posouzení trhu. Zásah smluvních stran bude omezen na zábranu před nepřiměřeně diskriminujícími cenami; ochranu uživatelů před cenami nepřiměřeně vysokými nebo omezujícími přepravu na základě zneužití dominantního postavení; a ochranu leteckých podniků před cenami uměle nízkými vzhledem k přímé nebo nepřímé státní dotaci či podpoře. Jestliže smluvní strana je přesvědčena, že cena opravňuje k zásahu podle výše popsaných specifických kritérií, pak to sdělí druhé smluvní straně podle ustanovení odstavce (4). Vyhoví-li smluvní strana ustanovení o sdělení podle odstavce (4), může pak zahájit činnost, aby zabránila zavedení takové ceny, ale pouze vzhledem k přepravě, kde první místo cestovního plánu (jak uvedeno v dokladu opravňujícím k letecké dopravě) se nachází na jejím vlastním území.

(2) Pokud obě smluvní strany dovolí určeným leteckým podnikům, aby se zúčastnily koordinační cenové činnosti v rámci Mezinárodního sdružení leteckých dopravců (IATA) nebo jiného tarifně koordinačního fóra leteckých podniků a tam, kde obě smluvní strany schválily pro jakýkoli trh IATA nebo jinou tarifní dohodu leteckých podniků, ceny vyhlášené určenými leteckými podniky podle takto schválené dohody pro trhy, které jsou předmětem dohody, budou schváleny oběma smluvními stranami. V případě, že jakýkoli určený letecký podnik se však rozhodne nepřistoupit k takové dohodě, ceny používané nebo navržené k používání tímto leteckým podnikem budou posouzeny v souladu s cíli a postupy obsaženými v tomto článku; nedojde-li u kteréhokoli leteckého podniku k účasti na cenově koordinační činnosti nebo nepodřídí-li se jakékoli ceně podle podmínek IATA nebo jiné tarifní dohody leteckého podniku, samo o sobě to nezakládá platný důvod pro kteroukoli smluvní stranu, aby neschválila cenu.

(3) Každá smluvní strana může žádat, aby u jejího leteckého úřadu byly přihlášeny používané ceny nebo ceny navržené k používání za dopravu na její území nebo z jejího území určeným leteckým podnikem druhé smluvní strany. Přihlášky leteckých podniků obou smluvních stran mohou být požadovány ne více než třicet (30) dní před navrženým datem vstupu v platnost. V jednotlivých případech smluvní strana může dovolit přihlášení v kratší lhůtě než se obvykle požaduje. Jestliže smluvní strana umožní leteckému podniku přihlásit cenu ve zkrácené lhůtě, tato cena se stane účinnou pro dopravu začínající na území této smluvní strany k navrženému datu.

(4) Jestliže jedna smluvní strana je přesvědčena, že cena navržená určeným leteckým podnikem druhé smluvní strany pro mezinárodní leteckou dopravu mezi územími smluvních stran nebo leteckým podnikem druhé smluvní strany pro mezinárodní leteckou dopravu mezi územím první smluvní strany a třetí zemí, zahrnující v obou případech dopravu na různých sítích linek nebo na vlastní

síti linek, je neslučitelná s okolnostmi uvedenými v odstavci (1) tohoto článku, oznámí druhé smluvní straně co nejdříve důvody svého nesouhlasu, ale v každém případě nejpozději patnáct (15) dní před navrženým vstupem v platnost. Poté každá smluvní strana může požádat o konzultace, které se budou konat co nejdříve, ale v žádném případě ne později než do třiceti (30) dnů od data přijetí oznámení o nesouhlasu. Smluvní strany budou trvale spolupracovat při zabezpečování informací nezbytných pro odůvodněné rozhodnutí o dané otázce. Jestliže oznámení o nesouhlasu není předloženo tak, jak je uvedeno v tomto odstavci, cena bude považována za schválenou a stane se platnou k navrženému datu.

(5) Jestliže smluvní strany dosáhnou dohody o ceně, ke které bylo podáno oznámení o nesouhlasu, každá smluvní strana se vynasnaží uvést tuto dohodu v platnost.

(6) Nehledě na odstavce (1) a (4) tohoto článku, každá smluvní strana umožní (a) jakémukoli leteckému podniku každé smluvní strany vyhovět úrovni jakékoli ceny za pravidelnou nebo charterovou dopravu, včetně cenových kombinací, používané na trhu pro mezinárodní leteckou dopravu mezi územími smluvních stran a b) jakémukoli leteckému podniku jedné smluvní strany používat cenu za pravidelnou nebo charterovou dopravu, včetně cenových kombinací, používanou na trhu pro mezinárodní leteckou dopravu mezi územím druhé smluvní strany a třetí zemí. Výraz „vyhovět“, v tomto textu používaný, znamená právo pokračovat nebo zavést s přihlédnutím k okamžité situaci, a podle potřeby při použití postupů k urychlenému vyřízení, stejnou nebo podobnou cenu nebo cenu dosaženou kombinací cen na přímé lince nebo kombinací cen používaných na různých sítích linek anebo na vlastní síti linek, a to nehledě na rozdíly v podmínkách týkajících se směřování, vzdálenosti, časů, přípojů, typu letadla, uspořádání letadla nebo změny letadla, avšak bez omezení jen na tyto okolnosti.

Článek XIII

{Registrace u ICAO}

Tato Dohoda a všechny její změny budou registrovány u Mezinárodní organizace pro civilní letectví.

Článek XIV

{Konzultace}

Každá smluvní strana může kdykoli požádat o konzultace s příslušnými úřady druhé smluvní strany o otázkách týkajících se výkladu, provádění nebo změny této Dohody. Tyto konzultace začnou v období šedesáti (60) dní ode dne přijetí žádosti druhé smluvní strany, pokud není smluvními stranami dohodnuto jinak.

Článek XV

(Urovnání sporů)

(1) Jakýkoli spor týkající se výkladu nebo provádění této Dohody, který nebude urovnán konzultacemi podle článku XIV, bude na žádost jedné smluvní strany předložen k rozhodnutí tribunálu tří rozhodců, z nichž po jednom jmenuje každá smluvní strana a třetí bude ustanoven dvěma takto jmenovanými rozhodci. Každá ze smluvních stran bude jmenovat rozhodce v období šedesátí (60) dní ode dne, kdy jedna smluvní strana obdržela diplomatickou cestou od druhé smluvní strany oznámení požadující řešení sporu rozhodčím tribunálem, a třetí rozhodce bude jmenován v dalším období šedesátí (60) dní.

(2) Každá smluvní strana se vynasnaží v souladu se svým vnitrostátním právem uvést v platnost jakékoli rozhodnutí nebo výrok rozhodčího tribunálu.

(3) Výdaje rozhodčího tribunálu, včetně poplatků a výdajů rozhodců, budou rozděleny rovnoměrně mezi smluvní strany.

Článek XVI

(Změny)

(1) Jakákoli změna této Dohody (jiná než změna Seznamu linek nebo Přílohy) vstoupí v platnost po potvrzení výměnou diplomatických nót.

(2) Jakákoli změna Seznamu linek nebo Přílohy k této Dohodě může být prováděna prozatímně od data sjednaného leteckými úřady a vstoupí v platnost po potvrzení výměnou diplomatických nót.

Za vládu

Československé socialistické republiky:

JUDr. Jaromír Johanes v. r.

(3) Přistoupí-li obě smluvní strany k obecné mnohostranné úmluvě o pravidelných mezinárodních leteckých službách, bude tato Dohoda změněna tak, aby odpovídala ustanovením takové mnohostranné úmluvy.

Článek XVII

(Výpověď)

Každá smluvní strana může kdykoli oznámit druhé smluvní straně, že zamýšlí ukončit platnost této Dohody. Toto oznámení bude současně zasláno Mezinárodní organizaci pro civilní letectví. Platnost Dohody skončí dvanáct (12) měsíců po datu přijetí oznámení o výpovědi, nebude-li po dohodě smluvních stran výpověď vzata zpět před uplynutím této doby.

Článek XVIII

[Zrušení platnosti]

Tato Dohoda nahradí Dohodu o letecké dopravě mezi Československou socialistickou republikou a Spojenými státy americkými, podepsanou v Praze 28. února 1969, ve znění jejích pozdějších změn a doplňků.

Článek XIX

[Vstup v platnost]

Tato Dohoda vstoupí v platnost v den podpisu.

Na důkaz toho, níže podepsaní jsouce náležitě zmocnění svými vládami, podepsali tuto Dohodu.

Dáno v Praze dne 29. června 1987 ve dvou vyhotoveních v českém a anglickém jazyce, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za vládu

Spojených států amerických:

Julian M. Niemczyk v. r.

OZNÁMENÍ O VYDÁNÍ OBECNĚ ZÁVAZNÝCH PŘÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Federální ministerstvo financí vydalo

v dohodě s Federálním statistickým úřadem a Federálním cenovým úřadem podle § 35 odst. 3 zákona č. 21/1971 Sb., o jednotné soustavě sociálně ekonomických informací, tyto průřezové oborové kalkulační vzorce:

1. **Oborový kalkulační vzorec montážních prací a pokyny k němu** čj. VII/1-19 459/1985 z 31. října 1985.

Tento oborový kalkulační vzorec a pokyny k němu byly publikovány ve Finančním zpravodaji č. 9/1985, jsou závazné pro všechny organizace, které provádějí výkony v oborech 547 a 927 jako plánovanou pravidelnou činnost, a nabývají účinnosti dnem 1. 1. 1986. Současně se ruší účinnost oborového kalkulačního vzorce montážních prací a pokynů k němu vydaných FMF pod čj. XV/1-27 405/76 z 22. listopadu 1976 a uveřejněných ve Finančním zpravodaji č. 1/1977 (registrováno v částce 12/1977 Sb.).

2. **Oborový kalkulační vzorec pro kalkulaci vlastních nákladů a dalších složek ceny za užívání ubytovacího zařízení a pokyny k němu** čj. VII/2-23 577/1985 z 23. prosince 1985.

Tento oborový kalkulační vzorec a pokyny k němu byly publikovány ve Finančním zpravodaji č. 2-3/1986, jsou závazné pro organizace všech vlastnických forem, které provádějí výkony v oboru 953.4 a 952.2 jako plánovanou pravidelnou činnost a kdy je pro ubytovací zařízení zřízen samostatný vnitropodnikový organizační útvar (nejméně hospodářské středisko), a nabývají účinnosti dnem 1. 1. 1986. Současně se ruší účinnost oborového kalkulačního vzorce pro kalkulaci vlastních nákladů a dalších složek ceny za užívání ubytovacího zařízení a pokynů k němu vydaných FMF pod čj. XV/3-27 964/1976 z 2. prosince 1976 a uveřejněných ve Finančním zpravodaji č. 3/1977 (registrováno v částce 12/1977 Sb.).

3. **Oborový kalkulační vzorec pro kalkulaci složek ceny vývozních a dovozních výkonů a pokyny k němu** čj. VII/2-23 578/1985 z 28. prosince 1985.

Tento oborový kalkulační vzorec a pokyny k němu byly publikovány ve Finančním zpravodaji č. 2-3/1986, jsou závazné pro všechny organizace, které provádějí vývozní a dovozní výkony v oborech 943.1 a 943.2, a nabývají účinnosti dnem 1. 1. 1986. Současně se ruší účinnost oborového kalkulačního vzorce pro kalkulaci složek ceny vývozních a dovozních výkonů a pokynů k němu vydaných FMF pod čj. XV/3-30 820/1976 z 31. prosince 1976 a uveřejněných ve Finančním zpravodaji č. 3/1977 (registrováno v částce 12/1977 Sb.) a jejich zpřesnění čj. XV/3-13 961/1981 z 30. září 1981 uveřejněné ve Finančním zpravodaji č. 11/1981 (registrováno v částce 8/1982 Sb.) a čj. XV/3-7 612/1982 z 28. dubna 1982 uveřejněné ve Finančním zpravodaji č. 5/1982 (registrováno v částce 10/1983 Sb.).

4. **Oborový kalkulační vzorec pro kalkulaci vlastních nákladů a dalších složek ceny projektových prací a inženýrské činnosti a pokyny k němu** čj. VII/2-23 580/1985 z 29. prosince 1985.

Tento oborový kalkulační vzorec a pokyny k němu byly publikovány ve Finančním zpravodaji č. 2-3/1986, jsou závazné pro kalkulaci vlastních nákladů a dalších složek ceny projektových prací a inženýrské činnosti zařazených v oborech 906 a 973 a nabývají účinnosti dnem 1. 1. 1986. Současně se ruší účinnost oborového kalkulačního vzorce pro projektové práce a inženýrskou činnost a pokynů k němu schválených FMF čj. XV/1-27 265/1976 z 6. 12. 1976 uveřejněných ve Finančním zpravodaji č. 8/1977 a jeho dodatku čj. XV/2-13 858/81 ze dne 24. 7. 1981 uveřejněného ve Finančním zpravodaji č. 9/1981 a výnosu č. 10 FMTIR ze dne 10. srpna 1981 (registrováno v částce 27/1981 Sb.).

5. **Oborový kalkulační vzorec pro kalkulaci vlastních nákladů a dalších složek ceny stavebních prací a pokyny k němu** čj. VII/2-24 000/1985 z 29. prosince 1985.

Tento oborový kalkulační vzorec a pokyny k němu byly publikovány ve Finančním zpravodaji č. 9/1986, jsou závazné pro kalkulaci vlastních nákladů na stavební práce prováděné organizacemi, které patří do odvětví 41 — Stavební výroba, a nabývají účinnosti dnem 1. 1. 1986. Současně se ruší účinnost oborového kalkulačního vzorce stavebních prací a pokynů k němu schválených FMF čj. XV 1-31 000/1976 z 31. 12. 1976 a uveřejněných ve Finančním zpravodaji č. 8/1977.

6. Oborový kalkulační vzorec pro kalkulaci vlastních nákladů a dalších složek ceny prací a služeb výpočetní a jiné techniky a pokyny k němu čj. VII/2-7 957/1987 z 22. května 1987.

Tento oborový kalkulační vzorec a pokyny k němu byly publikovány ve Finančním zpravodaji č. 3/1987, jsou závazné pro všechny organizace, které provádějí výkony v oboru 971 jako svou hlavní činnost nebo poskytují tyto výkony pravidelně externím odběratelům, a nabývají účinnosti dnem 1. ledna 1988. Současně se ruší účinnost oborového kalkulačního vzorce pro kalkulaci vlastních nákladů a dalších složek ceny prací a služeb výpočetní a jiné techniky a pokynů k němu vydaných FMF pod čj. XV/3-28 599/1976 z 16. 12. 1976 a uveřejněných ve Finančním zpravodaji č. 3/1977 (registrováno v částce 12/1977 Sb.), ve znění čj. XV 3-24 598/1979 z 16. 1. 1980 uveřejněném ve Finančním zpravodaji č. 1 1980 (registrováno v částce 18/1980 Sb.).

Státní komise pro vědeckotechnický a investiční rozvoj

vydala podle § 43 odst. 2 a § 53 odst. 1 písm. d) zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, ve znění zákona č. 115/1983 Sb., v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí a Ústřední radou odborů a po projednání s Českou komisí pro vědeckotechnický a investiční rozvoj a Slovenskou komisí pro vědeckotechnický a investiční rozvoj **výnos č. 1 ze dne 14. září 1987, kterým se mění a doplňuje výnos SK VTRI č. 1 ze dne 26. května 1986 pro poskytování prémie projektantům za úkoly projektové činnosti.**

Výnos nabude účinnosti 1. října 1987 a bude uveřejněn ve Zpravodaji SK VTRI, ČK VTIR a SIK VTIR, částka 5/1987; lze do něj nahlédnout na Státní komisi pro vědeckotechnický a investiční rozvoj.

Státní komise pro vědeckotechnický a investiční rozvoj

vydala podle § 53 odst. 1 písm. d) zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, ve znění zákona č. 115/1983 Sb. a podle § 65 odst. 1 vyhlášky č. 113/1985 Sb., **výnos č. 2 ze dne 25. září 1987, kterým se mění a doplňuje směrnice SK VTRI č. 9 ze dne 2. listopadu 1984 pro poskytování podkladů pro řízení vývoje cen projektových prací.**

Výnos nabude účinnosti dnem vyhlášení a bude uveřejněn ve Zpravodaji SK VTRI, ČK VTIR a SIK VTIR, částka 5/1987; lze do něj nahlédnout na Státní komisi pro vědeckotechnický a investiční rozvoj.